

det øvrige, er bragt i normale sociale Forhold, vil ikke mindst den arbejdende færøske Befolkning for Alvor føle, at det slet ikke betyder saa lidt at være Færing, men tværtimod er det et Gode, som alle Samfundets Borgere vil være glade for.

At de økonomiske Forhold paa Færøerne langt fra er som de burde og skulde være, kan der ikke være nogen Unæghed om, herpaa har man — desværre — altfor mange Bevis paa. Den sidste Aargang af »Dimmalætting« vil med det samme faa enhver, der tvivler, til at tro den sørgelige Kendsgerning.

Netop i en saadan Tid, hvor Færøerne befinder sig paa den økonomiske Tilbagegangs laveste Trin, kan man vente, at der, efter Systemskiftet indenfor det færøske Lagting, vil blive forseglet at faa en anden Ordning i Tingene hertilands.

Her, som i alle Tilfælde, bør den almindelige Unæghed, der i Enkeltheder kan være og er blandt Partierne, dog kunne tilsidesættes af Hensyn til Samfundets Tary. Det har altid været socialdemokratisk Taktik — og dette vil ogsaa blive praktiseret, nu Socialdemokraterne kommer ind i Lagtinget — at støtte alle samfundsgavnige Reforme, selv om der vindes ganske lidt ad Gangen: »Mod Rettens Sejr, ad Rettens Vej vi vandre, paa Lovens Grund vi Lovene forandre.« Kan Socialdemokratiet med sine to Mandater i Lagtinget give Udviklingen et Stød i den rigtige Retning, selv om det gaar langsomt, saa er det ikke saa lidt vundet ved det første Forsøg paa at faa Mænd i Lagtinget. Det, som alle i første Række tørster efter, er en Ændring af de nuværende utaalelige Forhold, og om disse Ændringer vil være til Gavn for den færøske Befolkning, vil Tiden vise. I alle Tilfælde vil Socialdemokraterne i de forskellige Spørgsmaal stille sig der, hvor Fremgangen og Udviklingen af vore sociale og økonomiske Forhold menes at kunne vinde at eneste Skridt ad den rigtige Vej, der fører til Folkets Frihed.

Her vil Socialdemokratiet øve en Indsats, som vil vække Færingernes Tillid til sig selv og højne den arbejdende Klasse.

»Jo større Sag, des tungere Tag, men desto større Sejer.«

T.

Kvívíkskingur hefur melda meg fyrri ólógigan handli, hvór hann er, veit eg ikki, men tá tað er melda gjøgnum keypmannsföreiningina, og so vítt eg veit bert eru tveir limir í Kvívík, Niclas Jacobsen og Jacob Hansen, kunnu ví gita, hvór tað er.

Meiningin er vist tann, at teir ætla at fáa monopol uppá handlin í Kvívík, og so halda okurprísir, men eg vóni, at Kvívíkskingur víta at lona teimum fyrri betta.

Annað mátti keypmannsföreiningin haft at tikist við í hesum døgum enn at saksókt meg, sum einki lógbrot havi gjørt, tað koma teir stutt við.

Chr. A. F. Hansen, Kollafirði.

Arbejderregering i Norge.

Det forenede Arbejderpartis Valgsejr har bragt de norske Arbejdere til Regeringsmagten. Norges første Arbejderregering er repræsenteret ved følgende Medlemmer:

Hornsrud Stats- og Finansminister, Edvard Bull Udenrigsminister, Nygaardsvold Landbrugsminister, Holmboe Justitsminister, Steinnes Kirke- og Undervisningsminister, Magnus Nilssen Arbejdsminister, Alfred Madsen Socialminister, Alvestad Handelsminister, Monssen Forsvarsminister.

Vakurleikin sum mentunnarmerki.

»Høvuðsatlan Guds við menniskjuni er, at hon skal fremja og okja fagurleika heimsins og harvið fullkoma skapunnarverkið, so sum tað var tilætlað í insta loynidómi skaparans, áður enn grundarsteinar veraldarinnar var lagdur,« sigir indverskur vísmáður, og hann heldur áfram: »Maðurin er fyrst og fremst ætlaður til at valda umbroytingar. Hann eigir at broyta alt umhyvris seg til fullkomnari og fagrari mynd, og so loksins sjálfan seg. Maðurin er evurslítil grein av sólgeila, sum ber í ser hinar dýrastu hugsjónir. Eins og gimsteinurin, sum funnin er upp úr jörðini, má verða slípaður, áður enn hann verður feldur inn í ringin, sum prýða skal indislugu hondina, so tøvast eisini øllum, sum hoyrir hesum heimi til, at verða slípað, áður enn tað verður flutt yvir í ein fullkomnari heim.« — Hetta er hugsan hægstu mentunnarmanna.

Allar dagar hava teir menn og tær kvinnur, sum fót hava hitt góða og gagnliga fram á veg, verið meira og minni hugfangaði av vakurleikanum.

Allar dagar hefur hitt ljóta og óhugnaliga verið heimsins bestu fólki ein andstygd. Tað er ikki eitt leyst tilfelli, at hin fremsta av fornaldartjóðunum, hin greska, var vakurleikaelskandi og vakurleikaskapandi framum allar aðrar.

Ongastaðni trívist ljótleikin og grimdin so væl sum í mentunnarloysinum og har sum óvitskan ríkir og ræður.

I stórborgum heimsins leggja stjórnmennirnir miklan dent á at fremja vakurleikan. Ikki bert verður savnað alt hitt besta av málningum og standmyndum í húsum og listarhøllum; men eisini á gotum og allmannahygningum verða settar fagrastu standmyndir. Fagrar og vælrektaðar urta- og græsagarðar heldur stjórnnin uppi við miklum kostnaði til hugnað og gaman fyrri borgararnar, og tað er undrunarvert, hvat ávirkan tílikur vakurleiki hefur sjálvt á tey, sum eru smokkaði lægst niður í vesaldóm og fátaekt.

Aldri sært tú, at urtagarðar, grasfløttar, beinkir ella træverk har verða skemd út av teimum neyðardýrum, sum neyvan vága ser út, fyrr enn myrkrið fjelir vesaldóm teirra. Aldri sært tú hesi stakkals útskot mannfelagsins gera teim fuglum ónáðir, sum halda til á vøtnum og

tjarnum grasagarðanna. Heldur kanst tú verða varur við, at tey geva teimum av miskunnarmolum sínum og hava frægd og fagnað av at hyggja at, hvussu flogfæður Harrans okir um vakurleikan, sum manna-hondin hefur skapt. »Skuldi nakar vágað ser at skemt nakað av tí, ið vakurt er gjørt av manna-hond, ella ónáð fuglarnar, vildu hesir neyðar hjálpa-leysu niðursmokkaðu einstaklingar í mannfelaginum verið fyrstir til at hindra tilfitt brotsverkið,« segði einaferð ein uppsynsmaður, ið varð spurður um hetta.

Seleiði sýnir tað seg, at sjálvt í teim vesaligastu og fátekastu menniskjum býr trongdin til vakurleikaalsk; móta tey vakurleikanum í sínum sanna og reina skapilsí, hera tey víðing fyrri honum og verja hann.

Skal vakurleikin ávirka mannaálína, má hann koma menniskjuni fyrri eygu á lívsleiðum hennara, hon má venjast til at vírða hann.

Tey, sum starva úti undir Guds fríða himnatjaldi, hava altíð nógvan vakurleika fyrri eygum; men tey síggja hann ikki, fata hann ikki, uttan tey annaðhvørt eru rein náttúrborð (og hvussu mong eru tey í okkara tíð), ella teimum verður víst á vakurleikan; men tey, sum starvast inni undir lágun tekjum ella í trongligum skipsrúnum, har stórkapitalisturin pírin og natin roknar út, hvat ið er tað minsta, hann nýtist at spandera uppá arbeidarin — tey hava ongan vakurleika fyrri eygum, og tey hava sjáldan stundir til at læra hann at kenna á teirra dagliga lívsveg. Tí má hann sýnast fram fyrri teimum.

Um hina tiltiknu merkiskvinnuna Annie Besant, sum meira enn nakar núlivandi hefur starvast fyrri at veita teim neyðstæddu og kágaðu frælsi og fagurleika, eru søgd hesi orð: »Í uppvøkstrinum fekk hon mikla mentun hjá fosturmóður síni miss Maryrat. Ungdómur hennara leið fram í vakurleika og yndi undir verndarvongi hesa ríku og gávaðu kenslukonu.«

Fagurleikin í lívi og andaligum hugmyndum varð hesari miklu merkiskvinnu hin fasta leiðstjórna. Hennara mann-dómsverk fell á Indialandi millum tað fólk, sum Brittar í teirra ágyrd eftir ogn og galli høvdu rykt hitt forna og fagra mentunnarstöði undan. Hennara verk var at reisa neyðarfólkjó aftur á fótur á tess egna forna mentunnarstöði, og nú á ellis-

árum er hon elskað og lovað av fólkinum har og kallað »móður« av teim fremmandu, tí hon veitti teim fagurleika til kropp og sálar.

Men áður enn hon fór til Indialands, starvaði hon allmikjið millum javnaðarmenn í London. Hon talaði ofta til túsundir av armastu arbeidslleysu vinnu-monnum úti í sótsvartasta Eysturlondon, altíð hugvekjandi og vísandí móti vakurleikanum. Ofta herjaði hon á hægri stóð, har jærnklovur ríkidómsins hildu um rætt og breið fjøldarinnar, og so máttmikil vóru menska og kærleikur hennara í sínum fagurleika, at arbeidarflokkar, sum uppstítt av svongd og neyð gjørdu uppreisn á gotunum, fullu henni til kniggja og boygdi seg fyrri vilja hennara, tá hon vísti seg og talaði.

Verður mannaandin vendur móti sonnum vakurleika til líkams og sálar, er allmikjið vunníð fólkinum til frama; men tað eydnast ikki har, sum fjøldin verður hildin niðuri í armóð og vesaldómi, hvat antin tað er vegna egíð ódómi ella vegna kágan ríkmanna og valdsmanna.

Tá vit her á landi síggja so mikið til ósækt viðvíkjandi tí, sum skuldi verið til prýði og allmanna nyttu: skemdar beinkir við vegir, skoraði og telgd træverk, boltaðar stabbasteinar, ljótar myndir og tilfitt, so man grundin oftast vera tann, at hitt forna mentunnarstöðið er rykt undan fólkinum og einki haldgott givið tí ístaðin.

Hvor skal vænta, at alskur til vakurleika skal grógvá upp í einum ungmannaflokki, sum 6—8 mánaðir av árinum verður stúgvður saman 18 til 20 manns á einum fiskiskipi, har av rættum bert er forsvarligt rúm til 10—12. Hvussu skulu vit kunna krevja, at fólkio skal elska og vírða vakurleikan í einum landi, har ljótleiki og ótrívnaðir í hundraðir av árum hefur verið aðalmerki á øllum allmannahygningum og verkum?

Ikki er tað heilt ósætt, ið sagt hefur verið av ókunnunum, her komu: »Skúlin er næstljótasta hús í teim foroyksu bygdunum.« Tá á skúlahúsið ið alt tað, sum uppfostrannini viðvíkjur, ber merki ljótleikans, hvussu kann tá hin víðfæddi gud-borni vakurleikaneistin mennast í barninum. Úrslitið má vera, at barnið, tá tað veksur til, byggir ljót hús og ger ljótar gerðir — hvat annað? —

I mentaðum londum sparir hitt allmenna nú á døgum ikki sít til at gera alt tað, sum viðvíkjur uppfostrannini vakurt og hugnaligt, og hægst mentaðu ardeidsgevarar royna eisini at gera tað vakurt og hugnaligt fyrri sínum arbeidarum, væl vitandi, at tá vakurleikaansurin er vaknaður og tekur til at grógvá í barninum, verður menniskjan nyttugari, betri og trúgvari arbeidari.

Har náttúran liggur órørd av manna-hond, er vakurleikin til-stæðis; men har manna-hondin grípur inn í náttúruna, má hon vera varin, um hon ikki skal

gera alt til hin fólsta ljótleika, tí er tað neyðugt, at tað verður gjørt eitt munagott arbeið vakurleikanum til frama allaðoni, har menniskjan starvar og vinnur bæði á landi og sjógv. Verður hetta arbeið lagt av lána, sokkur menniskjan sjálf niður í ljótleika og grimd, og gongur burtur frá teirri mynd, sum hon var tilætlað at líkjast í loyndarmáli Guds, áður enn grunda-steinar veraldarinnar var lagdur.

At varðveita vakurleikanum í náttúruni og fremja hann í øllum verki eigur tí at vera eitt høvuðsmál hjá øllum teimum, sum standa fyrri stýri í stóri og smærri samfelagsdeildum: landastýri, býarstýri og sóknarstýri. Ja, tað eigur at vera grundaløllum eitt høvuðsmál, tí har-igjøgnum gongur vegurin til mentan og menning fólkins.

F. S.

Fra Amerika.

Gode Tider.

I den amerikanske Forrettningsverden føler man sig nu overbevist om at være paa Vej mod de bedre Tider.

Der er ingen Tvivl om, at de kommer, hænder snart den ene, snart den anden — og tilsidst bliver Amerikanerne vel nødt til at tro paa det. Men nu er Spørgsmaalet, om de gode Tider udelukkende vil vise sig hos Amerikanerne, eller om vi andre kan faa lidt med deraf.

Den sidste Forhindring.

Den amerikanske Millionær Remus, der dræbte sin Hustru, men som havde saa mange Undskyldninger og førte sin Sag saa godt, at han blev frikendt for Mordet, er atter Samtale-emne i U. S. A. Han blev nemlig erklæret for at være sindssyg og indstillet til Isolation for Livstid. Motiveringen herfor var den, at han, der tidligere havde været en fremragende Advokat — og som ved Behandlingen af sin egen Sag stadig havde vist sig at være det — havde forladt sin egen Løbebane for at blive Smugler. Det er jo ingen Hemmelighed, at Remus' Kælenavn er »Smuglernes Konge«. Remus har nu erklæret, at han efter at have faaet afkræftet Erklæringen om, at han er sindssyg, vil bekæmpe det amerikanske Forbud af al Kraft. Men den sidste Forhindring, der skal tages, inden dette Arbejde begynder, er, at han skal søge at blive erklæret normal.

Razzia i Danselokalet.

Politiet i New York har faaet travlt med at skabe System og Orden i de offentlige Danselokaler. Det er ved Lov forbudt unge Mennesker under 18 Aar at være i de offentlige Danselokaler, men dette Forbud overtrædes ofte. Nu skal der imidlertid gøres rent Bord, og Politiet begynder forleden med et Danselokale i Øst 86 Gade. Her blev 49 unge Piger fjer-nede af Politiet og ført til Stationen. Kun en af dem var over 18 Aar, men til Gengæld var 32 kun 15 Aar gamle.

Baade de unge Piger og deres Forældre vil nu blive idømt Bøder.

Atlantehavsflyveren.

Charles Lindbergh blev, som bekendt hyldet uden Lige, da han kom flyvende til Mexico, og inden han atter drog afsted, var han Hæders-gæsten ved en lang Række Fester — og der blev blandt andet arrangeret en Række Tyrefægtninger for ham. Da det blev bekendt i U. S. A., blev der megen Indignation — og Charles Lindbergh modtog i Løbet af et Døgn flere Hundrede telegrafiske Henstillinger om at blive borte fra Tyre-